

A movie poster featuring three actors against a cosmic, starry background with purple and blue hues and bright yellow light streaks. In the top left, a woman with blonde, wavy hair, blue eyes, and red lipstick looks upwards. In the top right, a man with dark hair and a mustache, wearing a suit, looks towards the camera. In the bottom left, a woman with blonde hair, blue eyes, and a tiara looks towards the camera. In the bottom right, a man with dark hair and a mustache, wearing a yellow jacket, looks towards the camera.

Splendidum družstvo

PRAVDA NEBO FIKCE?

3. díl

Joe Garcia

PRAVDA NEBO FIKCE? 3. DÍL

Copyright © Joe Garcia, 2025

Cover © Splendidum družstvo, 2026

Czech Edition © Splendidum družstvo

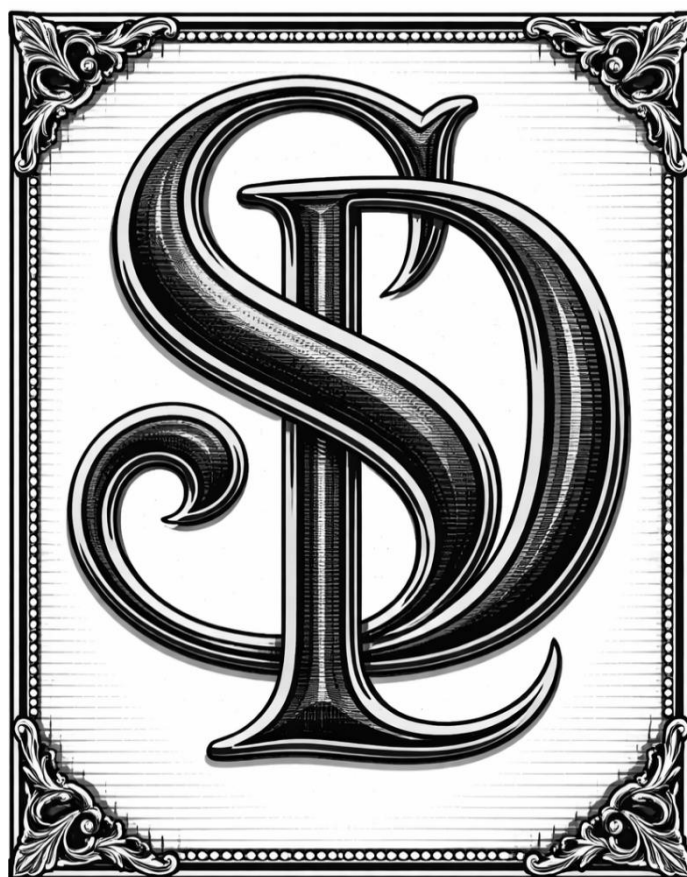
Vražné, Hynčice, 2026

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-429-5 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-430-1 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-431-8 (PDF)

Obsah

OZZY OSBOURNE	4
NIKOLA TESLA	8
ROBERT REDFORD	15
FRANK SINATRA	21
FREDDIE MERCURY	24
PRINCEZNA DIANA	31
ELIZABETH TAYLOROVÁ	34
AUDREY HEPBURNOVÁ	39
ELVIS PRESLEY	45
FRIDA KAHLOVÁ	50
ALAIN DELON	55
LOUIS DE FUNÈS	62
MICHAEL JACKSON	67
JOHN LENNON	74
HEATH LEDGER	79
ALBERT EINSTEIN	83
BRIGITTE BARDOTOVÁ	88
AMY WINEHOUSE	93
CHARLIE CHAPLIN	100
MARLON BRANDO	105
DAVID BOWIE	110
SOPHIA LORENOVÁ	115
PAUL NEWMAN	119
BRUCE LEE	125
MARILYN MONROE	128
PRAVDA NEBO FIKCE?	133
DOPORUČUJEME	135

Splendidum družstvo 2026

OZZY OSBOURNE

Hotelový pokoj byl ponořený do tlumeného světla lampy, která vrhala na stěny nažloutlé stíny. Z chodby sem doléhal tlumený smích a vzdálené dunění výtahu. Ozzy Osbourne seděl na okraji postele, ještě napůl v koncertním oblečení. Kožená bunda ležela přehozená přes křeslo, na stole stála nedopitá láhev vody a vedle ní hromádka papírů s podpisy pro fanoušky.

Koncert byl vyprodaný. Dav křičel jeho jméno, světla blikala, kytary řezaly vzduch jako pila. Teď bylo ticho. Jen klimatizace monotónně hučela.

Ozzy si promnul oči.

„Jsem starej,“ zabručel si pro sebe. „A zatraceně unavenej.“

Ozvalo se tiché klapnutí dveří. Zvedl hlavu. Ve dveřích stála dívka. Mladá, půvabná, tmavé vlasy jí splývaly přes ramena, oči měla pevné a klidné. Nebyla oblečená vyzývavě, spíš obyčejně – džíny, kožená bunda, tričko s logem nějaké kapely.

Ozzy se slabě usmál.

„Lásko,“ vydechl ochraptělým hlasem, „víš, kolik takových jako ty se mi dneska nabízely u baru?“

Dívka nic neřekla, jen zavřela dveře a zůstala stát.

Ozzy si povzdechl. „Podívej... nic proti tobě. Jsi krásná. Ale já jsem fakt unavenej. Najdi si na noc někoho jinýho, jo?“

Dívka se lehce pousmála. „Já tu nejsem proto, aby ses se mnou vyspal.“

Ozzy nadzvedl obočí. „Ne? Tak co jsi, redaktorka?“

Usmála se ještě víc. „To už vůbec ne.“

„Tak, kdo teda?“ zavrčel netrpělivě.

Podívala se mu přímo do očí.

„Tvoje dcera.“

Slova se rozpadla o stěny pokoje jako střep. Ozzy zůstal sedět, jako by ho někdo udeřil do hrudi. Pak se pomalu postavil. Kolena se mu podlomila a on se opřel o postel.

„Cože?“ zašeptal.

„Jsem tvoje dcera,“ zopakovala klidně.

Zasmál se – krátce, nevěřicně. „Víš, kolik takových jako ty u mě skončilo s tím, že jsou moje dcery?“

„Vím.“

„Dobře víš, že test DNA odhalí, jestli je to pravda, nebo lež.“

„Samozřejmě, že to vím,“ přikývla. „Ale já jsem nepřišla proto, že po tobě něco chci.“

Ozzy na ni zíral. Srdce mu bušilo až v uších.

„Tak proč teda?“ vydechl.

Její pohled ztvrdl. „Proto, abych ti řekla, že jsi pěkný hajzl.“

Ticho v pokoji zhoustlo. Ozzy otevřel ústa, ale žádná slova nepřišla.

„Moje máma zemřela, protože...,“ pokračovala tiše, ale pevně. „Když si ji zdrogoval. Už byla se mnou v jiném stavu. Zemřela tři měsíce po porodu.“

Ozzy zavřel oči. Obrazy minulosti – rozmazané večírky, cizí byty, lahve, prášky, smích, který nebyl skutečný.

„Já...,“ začal.

„Nech mě domluvit,“ přerušila ho. „Skončila jsem v děčáku. Až když jsem byla plnoletá, předali mi dopis. Napsala ho moje máma ještě před smrtí. Bylo tam tvoje jméno jako mého otce.“

Ozzy se chytil opěradla židle. Prsty se mu třáslly. „Jak se jmenovala?“ zeptal se tiše.

„Copak na tom teď záleží?“

Z kapsy vytáhla fotografii a hodila ji na stůl. Papír se sklouzl po dřevě a zastavil se vedle láhve. Ozzy k ní pomalu přistoupil.

Na fotce byl mladý - on. Mladší, hubenější, s divokým pohledem. Držel v náručí ženu – tmavovlasou, krásnou. Líbal ji na tvář. Pod fotkou bylo napsané jméno ženy. A pod ním jméno dcery, kterou porodila.

Ozzyho dech se zadrhl. „To není možný...”

„Je,” řekla klidně. „Jen jsem chtěla, abys věděl, co máš za sebou.”

„A peníze?” vyhrkl najednou. „Kolik chceš?”

V očích jí probleskl hněv. „Řekla jsem, že nic nechci. Tvoje prachy nepotřebuji. Živím se sama. Zpívám.”

Ozzy na ni pohlédl pozorněji. V linii čelisti, v očích... něco mu bylo povědomé. Náhle mu před očima probleskla tvář jeho dcer Kelly, pak Aimee.

„Jsi... podobná,” zamumlal.

„Vím.”

„Ty zpíváš? A jde ti to?”

„To si zjistíš sám, když budeš chtít.”

Otočila se ke dveřím.

„Počkej,” vyhrkl.

Zastavila se, ale neotočila.

„Je mi to líto,” řekl tiše.

„To už je jedno,” odpověděla. „Chtěla jsem jen, abys věděl, že tvoje minulost má jméno. A hlas.”

Dveře se zavřely. Ozzy zůstal stát uprostřed pokoje. V ruce držel fotografii. Najednou se mu svět zatočil a on se sesunul zpět na postel.

„Bože...,” zašeptal.

V hlavě mu vířila jména.

Jessica Starshine Osbourne.

Aimee Osbourne.

Kelly Osbourne.

Tři dcery, které měl. A teď možná čtvrtá.

„Jsem hajzl,“ vydechl do ticha.

Další dny byl zvláště tichý. Sharon si toho všimla.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se jednou večer, když seděli doma v obýváku.

Ozzy přikývl. „Jen únava.“

Objala ho. Miloval ji. Miloval svou rodinu. Myšlenka, že by jí ublížil, ho bodala u srdce. Později v pracovně otevřel notebook. Dlouho jen seděl a díval se na obrazovku. Pak zadal jméno, které našel na fotografii.

Proklikal se ke kapele. Neznámá, menší scéna. Klikl na video z koncertu.

Na pódiu stála ona – jeho dcera.

Světla jí ozařovala tvář. Zpívala s drsností i něhou. V jejím hlase bylo něco syrového, opravdového. Něco, co znal. Ozzy se naklonil blíž k obrazovce.

„Zatraceně,“ zašeptal. „To je můj tón.“

Pustil si další video. A další. Seděl tam hodiny. Nenápadně sledoval její koncerty na YouTube, četl komentáře, díval se, jak se směje mezi písněmi.

Byla talentovaná.

A byla jeho.

Cítil pýchu a stud zároveň.

„Nemůžu,“ řekl si nahlas. „Nemůžu ji zveřejnit.“

Představil si titulky novin. Bolest v očích Sharon. Otřes v rodině. Zavřel notebook. Vzal do ruky fotografii, kterou stále nosil v zásuvce.

„Mrzí mě to,“ řekl tiše směrem k obrazu mladé ženy, kterou kdysi líbal. „Měl jsem být lepší.“

Opřel se v křesle a dlouho jen seděl ve tmě. Věděl, že ji nemůže veřejně přiznat. Ne teď. Ne bez toho, aby zranil ty, které miloval. Ale také věděl, že někde na pódiu stojí jeho krev. Jeho hlas. Jeho minulost. A pokaždé, když si večer pustil její píseň, šeptal do ticha: „Zpívej, holka. Já tě slyším.“

NIKOLA TESLA

Newyorský hotel Waldorf-Astoria se toho večera třpytil v elektrickém světle jako chrám moderní doby. Vysoké stropy v hale se ztrácely ve stínech, mosazné lustry tiše bzučely a na naleštěné podlaze se odrážely kroky hostů v tmavých kabátech. Za vysokými okny hučelo město – povozy, první automobily, vzdálený pískot parní lokomotivy. Elektřina proudila ulicemi jako krev.

Nikola Tesla seděl ve svém pokoji u malého kulatého stolku. Závěsy byly pečlivě zatažené, aby dovnitř nepronikl prach z ulice. Každý předmět měl své přesné místo: pero rovnoběžně s okrajem stolu, papíry zarovnané do dokonalého obdélníku, příbory zabalené v ubrousku – třikrát přeloženém.

Třikrát. Vždy třikrát.

Vzal kapesník a opatrně jím přešel po hraně stolu. Poté jej složil – jednou, podruhé, potřetí – a položil vedle sklenice s vodou, kterou předtím také třikrát otočil kolem vlastní osy.

„Řád je základ všeho,“ zamumlal si pro sebe tichým, lehce zpěvným hlasem.
„Chaos je jen nepochopený vzorec.“

Z chodby se ozval tlumený smích. Tesla se nepatrně zachvěl. Lidé. Doteky klik, rukou, náhodné zavadění v úzkých chodbách. V mysli se mu okamžitě vynořil obraz neviditelných mikrobů, drobných vetřelců, kteří číhají na každém povrchu. Přešel k umyvadlu a znovu si umyl ruce. Mýdlo třikrát. Opláchnout třikrát. Osušit třikrát přeloženým ručníkem.

Jeho pokoj byl útočištěm i vězením. Na stole ležely nákresy cívek, transformátorů a schémat bezdrátového přenosu energie. Ve své mysli dokázal rozsvítit celé město. Dokázal si představit proud, jak obíhá planetu bez drátů, jako neviditelný orchestr.

A přesto se bál lidské ruky.

Posadil se do křesla u okna. V dálce se Manhattan třpytil tisíci světél.

„Jednoho dne,“ zašeptal, „bude svět propojen. Energie všude, bez omezení.“

Představoval si davy lidí, jak používají jeho vynálezy, aniž by znali jeho jméno. Ta představa mu nevadila. Sláva pro něj byla druhořadá. Ale někde hluboko, pod vrstvou rovnic a elektrických výbojů, dřímala jiná touha. Touha po lidském

hlasu, který by k němu promlouval bez údivu. Po přítomnosti, která by nebyla hrozbou.

Ozvalo se zaklepání.

Tesla strnul.

Jedno zaklepání. Druhé. Třetí.

Zvedl hlavu. Srdce se mu rozbušilo. Nikdo nesměl vstupovat. Nikdo.

„Ano?“ zavolal opatrně.

Za dveřmi se ozval mladý ženský hlas. „Pane Teslo? Jsem pokojská. Přinesla jsem čisté ručníky.“

Podíval se na své dokonale složené ručníky. Byly čisté. Byly bezpečné.

„Není třeba,“ odpověděl rychle. „Prosím, nechte je přede dveřmi.“

Chvíli bylo ticho. Pak klika lehce cvakla.

„Prosím?“ zeptala se a pomalu začala otevírat dveře.

Do pokoje vstoupila mladá dívka v jednoduché tmavé uniformě. Vlasy měla sepnuté do volného drdolu, z něhož jí unikalo několik světlých pramenů. V rukou držela koš s prádlem. Její tvář byla svěží, oči jasné a zvědavé.

„Promiňte, pane,“ usmála se. „Jen jsem chtěla vyměnit ručníky. Říkali, že jste velmi... zvláštní host.“

Tesla ustoupil o krok dozadu. „Zvláštní není vhodné slovo. Preferuji přesnost.“

Dívka se zasmála. „Vy jste opravdu on, že? Ten, co si hraje s blesky.“

„Nehrál jsem si,“ opravil ji suše. „Studoval jsem je.“

Položila koš na stůl – příliš blízko jeho papírů. Tesla prudce vykročil vpřed.

„Prosím, nedotýkejte se těch dokumentů!“

„Ach, promiňte,“ řekla, ale v jejím hlase nebyl strach. Spíš pobavení. „Obdivuji vás, pane Teslo. Četla jsem o vás v novinách. Říkají, že dokážete rozsvítit lampu bez drátů.“

„To je jen otázka rezonance,“ odpověděl a snažil se udržet odstup. „Všechno ve vesmíru vibruje.“

Dívka udělala krok blíž. Cítil její parfém – lehký, květinový. Příliš lidský.

„A vibruje i srdce?“ zeptala se tiše.

Tesla polkl. „Srdce je pumpa. Biologický mechanismus.“

„Tak to je škoda,“ usmála se. „Já myslela, že je to něco víc.“

Zvedla ručník a začala jej rozkládat na postel. Tesla si všiml, že jej složila dvakrát. Ne třikrát.

„Ne!“ vyhrkl. „Musí se složit třikrát.“

Podívala se na něj překvapeně. „Proč?“

„Protože... protože jinak to není správné.“

„A kdo to určil?“

Zarazil se. „Já.“

Dívka se k němu přiblížila tak, že mezi nimi zůstalo sotva pár centimetrů. „Vy jste génius, pane Teslo,“ řekla měkce. „Ale někdy byste mohl být i obyčejný muž.“

Cítil, jak se mu potí dlaně. O krok ustoupil, až narazil zády do stěny.

„Prosím, držte si odstup,“ řekl roztřeseně. „Mám... citlivost na dotek.“

„Na dotek?“ naklonila hlavu. „To je zvláštní.“

„Mikroorganismy,“ vysvětlil rychle. „Bakterie. Neviditelné hrozby.“

„Já vám neublížím,“ zašeptala.

Najednou mu položila ruku na paži. Tesla ztuhl, jako by se ho dotkl elektrický proud. V hlavě mu zablikaly obrazy kontaminace, špíny, chaosu. Srdce mu bušilo nepravidelně.

„Prosím,“ vydechl. „Nechte mě.“

Místo toho se usmála ještě víc. V jejích očích byla směs odvahy a mladické nerozvážnosti. Náhle ho objala kolem krku a přitiskla rty na jeho tvář. Polibek byl krátký, teplý. Pro Teslu to byl výbuch.

„DOST!“ vykřikl náhle tak hlasitě, že se sklenice na stole zachvěla. Odtlačil ji od sebe. „Co jste to provedla?! To je nepřípustné! Nechutné!“

Dívka zbledla. „Já jen... myslela jsem...“

„Ven!“ křičel, hlas se mu lámal. „Okamžitě ven!“

Jeho oči planuly směsicí vzteku a paniky. Ruce se mu třásly.

Dívka ustoupila ke dveřím. „Promiňte,“ zašeptala, tentokrát bez úsměvu. Otevřela dveře a zmizela na chodbě.

Dveře se zabouchly.

Tesla zůstal stát uprostřed pokoje, lapal po dechu. Sáhl si na tvář, kde cítil její polibek. Jako by tam hořel otisk. Rychle přešel k umyvadlu. Pustil vodu. Studenou. Pak teplou. Mýdlo. Třel si tvář zuřivě, téměř násilně.

„Kontaminace... kontaminace...“ mumlal.

Mýdlo třikrát. Oplach třikrát. Znovu. Minuty plynuly. Voda tekla. Jeho kůže rudla.

„Musí to pryč,“ šeptal. „Musí to pryč.“

Třel si tvář znovu a znovu, jako by chtěl vymazat nejen dotek, ale i vlastní reakci. Protože pod panikou bylo ještě něco jiného. Okamžik, kdy se jí podíval do očí. Okamžik, kdy mu její blízkost nebyla nepříjemná. Byla... lidská. Zastavil se. Opřel se o umyvadlo a zadíval se na svůj odraz. Vlasy rozcuchané, oči rozšířené.

„Jsi směšný,“ řekl si tiše. „Dokážeš zkrotit blesk, ale bojíš se polibku.“

V pokoji bylo ticho, jen kapky vody dopadaly do porcelánu. Vrátil se pomalu ke stolu. Ručník na posteli byl stále složen dvakrát. Vzal jej a pečlivě jej přeložil potřetí. Pak se posadil a zadíval se na nákres své cívky. Linie byly přesné. Logické. Poslušné.

„Energie je čistá,“ zašeptal. „Lidé jsou... nepředvídatelní.“

Ale někde uvnitř věděl, že jeho skutečný boj není s mikroby. Je s touhou. S potřebou blízkosti, která ho děsila víc než jakýkoli bacil. Zhasl lampu a nechal jen slabé světlo z ulice proudit skrze závěsy. Město pulsovalo životem. Smíchem, doteky, teplem. Tesla seděl sám ve svém dokonale uspořádaném pokoji, obklopen rovnicemi, které mu dávaly smysl. A přesto cítil, že existuje jiná síla, kterou nikdy plně nezkontroluje.

Síla lidského doteku.

Tesla se druhý den přesunul na Manhattan, kde měl svou laboratoř. A tam počítal kroky mezi laboratoří a pokojem – vždy třináct, nikdy o jeden méně, nikdy o jeden více. Pokud se přešel, musel začít znovu, dokud nebyl

přesvědčen, že číslo je dokonalé. Jeho prsty se třásly, když si představil, kolik bakterií se přenese pouhým dotekem kliky, a přesto každý večer toužebně naslouchal vzdálenému smíchu z hostince za rohem, kde se lidé bezstarostně dotýkali sklenic, loktů, náhodných ramen.

Jeho pokoj, kde odpočíval, připomínal klec: stěny obložené hedvábnými polštáři, které nikdy nepoužil, podlaha vytřená do lesku lihem třikrát denně. Jediným místem, kde se cítil bezpečně, byl stůl s cívkami a dráty, kde vytvářel světlo z ničeho. Když však práce ustala, slyšel, jak mu samota šeptá do ucha jména lidí, které odstrčil.

Jednoho večera, když se Tesla znovu počítal ke dveřím laboratoře, zaslechl za sebou slabé zaklepání. Otočil se tak prudce, že mu z kapsy vypadl kapesníček – náhle se ocitl paralyzovaný, protože ten kus látky teď ležel v zakázané zóně, na podlaze, kterou ještě dnes nevyčistil. V tom se dveře pootevřely a v nich se objevila mladá číšnice z nedalekého hostince s podnosem.

„Pane Teslo,“ zašeptala, „přinesla jsem vám kávu, jak jste si přál.“

Tesla ucítil, jak se mu stahuje hrdlo. Ta žena stála příliš blízko, její dech se mísil s vzduchem jeho svatyně. Rukama se chvěl, když zíral na podnos – viděl na něm neviditelné stopy, kapky potu, stín otisků prstů.

„Odložte to... tam,“ sykl a ukázal na nejvzdálenější roh stolu, kde měl vyhrazené sterilní místo. "Ty ženské jsou tak vlezlé," pomyslel si, a proto byl také na něžné pohlaví velmi příkrý.

Dívka poslechla, ale když se otočila k odchodu, její šaty lehce zavadily o jeho rukáv. Tesla zavřel oči a v tu chvíli viděl jen explozi bakterií, jak se šíří po jeho paži jako živá nákaza. Vykřikl něco nesrozumitelného a vrhl se k láhvi s lihem, kterou měl vždy po ruce. Dívka vyběhla ven s vyděšeným pohledem, ale Tesla už ji neviděl – třel si rukáv tak zuřivě, až mu kůže zčervenala.

Když konečně přestal, laboratoř byla znovu tichá. Jen zvenku doléhal smích z hostince, teď ještě hlasitější, jako by se mu svět vysmívalo. Tesla se posadil ke stolu a schoulil se nad svými výpočty, ale tu noc poprvé nedokázal psát. Místo čísel před sebou viděl jen ten letmý dotek, který ho popálil víc než tisíc voltů.

Ráno našel pod dveřmi šálek kávy – přesně tak, jak požadoval, bez ucha, postavený na čistém ubrousku. Vedle něj ležela poznámka, načmáraná neumělým písmem: *Promiňte*. Tesla ji sebral pinzetou a hodil do plamene

kahánku, ale zápach páleného papíru mu náhle připomněl vůni otcovy dýmky z dětství. Než si to uvědomil, prsty mu samy od sebe sáhly ke šálku.

Káva byla už chladná, ale on ji pozvedl a přitiskl si ji na čelo, jako by tou zbylou teplotou chtěl vypálit zmatek, který v něm klíčil. Pak se podíval na dveře, kde číšnice stála včera a pomalu, s pohyby jako stroj, začal počítat kroky k umyvadlu – třináct, vždy třináct. Tentokrát však mezi čtyřkou a pětkou zaváhal.

Za oknem zazvonil tramvajný zvonek a Tesla sebou trhl, jako by ho někdo udeřil. Najednou si uvědomil, že počítá poprvé nesprávně – a že se mu vlastně vůbec nechce začít znovu. Ruce mu klesly podél těla, prsty se roztráslly. Zíral na umyvadlo, kde kapka vody z předchozího mytí stále visela na kraji. Byla dokonalá, kulatá, čirá – a najednou mu připadala nesnesitelně osamělá.

Venku se ozval výbuch smíchu, tentokrát tak blízko, že téměř rozezněl sklo v oknech. Tesla se otočil a poprvé za dlouhé roky se přistihl, jak touží vyjít ven, stát v tom hluku, nechat se unést tím chaotickým lidským proudem.

Ale pak ucítil, jak mu po zápěstí stéká pot, a před očima se mu znovu rozvinul děsivý obraz miliard bakterií, které se mu možná právě derou pod kůži. Zachvěl se a sevřel si zápěstí tak silně, až mu zbělely klouby.

„Třináct,“ zašeptal si, ale slovo znělo dutě, jako by ho někdo vyslovil poprvé.

Zaklaply dveře hostince a na chodník vystoupila skupina lidí, jejichž stíny se protáhly až k jeho oknu. Tesla viděl, jak se jeden muž opírá o rameno druhého, jak žena smějící se až k slzám utírá koutky očí do rukávu svého průvodce. Jeho vlastní prsty se mimoděk dotkly místa, kde se včera šaty číšnice otřely o něj – a najednou si uvědomil, že to místo nehoří. Nestrhlo se tam žádné peklo nákazy. Jen tam byla teplota o stupínek vyšší než jinde.

Náhodou pohlédl na stůl, kde ležel šálek od kávy. Ubrousek pod ním byl neposkvrněný, ale na okraji šálku zůstal slabý otisk rtů – její rtů. Tesla se na něj zadíval s pocitem, jako by se díval na hieroglyf, který nikdy nedokáže rozluštit. Pak pomalu, téměř uctivě, přiložil své vlastní rty přesně na totéž místo.

Venku se rozhostila noc plná hvězd a zvuků, které nikdy předtím nevnímal. Tesla stál na prahu laboratoře, jednou nohou uvnitř své bezpečné klece, druhou – poprvé za dlouhé roky – nepatrně vně. Nejdřív jen špičkou boty. Pak celou nohou. Pak...

Najednou ucítil, jak mu vítr hraje s vlasy, jak mu chladný vzduch proniká pod límec košile. Bylo to nesnesitelné. A přesto. Přesto se nehnul. Už nepočítal

kroky. Nedíval se na své ruce. Jen poslouchal, jak někdo z hostince začal hrát na housle a hlasy se postupně utišily.

Vzpomněl si na mladou číšnici. Na její oči, které měly barvu kávy, kterou pil. Na to, jak se lekla jeho křiku stejně jako předtím pokojská. Najednou mu bylo trapně. Trapně za svůj strach, za své rituály, za všechny ty roky, kdy si myslel, že svět kolem něj je špinavý, zatímco on sám byl možná nejšpinavější ze všech – svým strachem.

Opatrně, jako by se bál, že se rozpadne, udělal první dobrovolný krok bez počítání. Pak druhý. Pak třetí. A najednou stál před hostincem, jehož okna zářila do tmy, a viděl, jak se uvnitř lidé dotýkají, smějí se, jsou spolu. Stál tam tak dlouho, až někdo otevřel dveře a proužek světla a smíchu ho zasáhl přímo do tváře.

Ucítil závan piva, potu a něčeho sladkého – možná koláče. To všechno by ho mělo znechutit, mělo by to vyvolat tu obvyklou paniku. Ale místo toho se mu v ústech rozlila nečekaná chuť: vzpomínka na dětství, na večery, kdy ještě nebyl věznem vlastních pravidel. Nohy se mu samy od sebe pohnuly dopředu.

Uvnitř byla ještě větší vřava než z venku. Nikdo si ho nevšímal, a to bylo něco nového – nebyl tu Nikola Tesla, génius, podivín, ale jen další muž v davu. Stiskem se protlačil k baru, kde barman bez zájmu mokrou utěrkou přetřel pult před ním. Tesla sledoval, jak se dřevo leskne, jak kapky stékají dolů.

Barman se na něj podíval: „Tak co bude?“

Tesla otevřel ústa, ale žádný zvuk nevyšel. Viděl své vlastní ruce ležící na baru – viděl každou vrásku, každou skvrnu od inkoustu, každý třas. A pak si všiml něčeho zvláštního: jeho prsty ležely přesně v těch místech, kde před chvílí utěrka setřela stopy po jiných lidech. Byl pokrytý jejich doteky – a pořád žil.

„Kávu,“ vydechl nakonec, ale jeho hlas zněl cize, jako by patřil někomu jinému. Barman přikývl a otočil se k espressovému stroji, který syčel párou. Tesla sledoval, jak muž sahá holýma rukama do sklenice se lžičkami, bere jednu a míchá s ní bez přemýšlení. Najednou si uvědomil, že tento muž se dotkl stovek lidí, stovek sklenic, stovek kávových zrn – a pořád stál, dýchal, smál se.

Z hostinského kouta se ozval hlasitý smích a Tesla se instinktivně otočil. Skupinka dělníků kolem jednoho stolu se právě dotýkala svých pěstí v jakémsi rituálu, který neznal. Jeden z nich ho zahlédl a přikývl mu, jako by ho

zval dál. Tesla necítil paniku – jen zvláštní prázdnotu, jako by jeho strach náhle vyprchal a zanechal po sobě jen ticho.

Jeho káva dorazila. Šálek byl po okraj plný, bez ubrousku, bez pinzety, bez počítání. Tesla se na něj podíval a pak – poprvé v dospělém životě – se napil z něčeho, co předtím držel někdo jiný. Tekutina byla hořká, ale chutná. Koutkem oka zahlédl u dveří mladou číšnici, která mu nosila kávu do laboratoře, jak stojí a dívá se na něj s výrazem, který nedokázal pojmenovat. Najednou věděl, že když teď odejde, už nikdy nebude schopen vrátit se ke svým třinácti krokům. A tak zůstal.

ROBERT REDFORD

Scénář ležel na stole už třetí den. Nedotčený. Přesně uprostřed, jako by si žádal pozornost jen tím, že mlčí. Robert Redford seděl na verandě svého domu v Utahu a pozoroval, jak se světlo pomalu posouvá po dřevěné podlaze. Hory v dálce byly klidné, lhostejné ke všemu, co se dělo dole. Vítr zvedal prach na cestě, někde za plotem zaržál kůň.

Bylo brzké odpoledne. Ten druh ticha, který nepůsobí osaměle, ale konečně poctivě. Robert si nalil kávu, i když věděl, že ji nedopije. Vzal scénář do ruky, otevřel ho a hned zase zavřel.

„Víš přesně, co to je,“ řekl nahlas sám sobě.

Ten hlas zněl klidně. Unaveně. Pravdivě.

Druhý den telefon zazvonil přesně ve 3:17 ráno – tím chvějícím se rotačním zvukem, který znamenal skutečnou věc – a Robert Redford to už věděl. Věděl to ještě předtím, než se jeho prsty dotkly studeného bakelitového sluchátka, než se opilý nezřetelný hlas šéfa studia rozezněl linkou, než slova „největší role tvojí kariéry“ visela jako gilotina nad jeho spánkem zahřátým krkem. Za oknem jeho ložnice v Malibu se vlny Pacifiku tříštily o břeh se stejnou rytmickou nevyhnutelností jako špatná rozhodnutí v Hollywoodu.

„Ježíši, Jacku, víš vůbec, kolik je sakra hodin?“ zachraptěl Redford s dlaní přitisknutou na strniště. Stránky scénáře ležely rozházené po jeho tmavě modré vlněné dece, rohy se zvedaly ve slaném vánku, jako by i ony chtěly uniknout.

Hlas na lince se neomluvil. „Warren odešel. Oni tě chtějí. Deset milionů proti patnácti procentům z hrubého.“ Pauza těžká jako mokrá písek. „Dovolí ti přepsat tvé scény.“

Redfordovy bosé nohy dopadaly na studené terakotové dlaždice, telefonní kabel se napínal k balkonu. Někde dole kojot štěkal na umírající měsíc. Role byla dokonalá – morálně nejednoznačný kovboj, který zachrání nevěstinec, ale ztratí duši – přesně ten typ role, která z herců udělala legendy. Přesně na tom, na čem pracoval deset let.

Jeho odraz v černých balkonových dveřích ukazoval muže, který pořádně nespál od roku 1969. Titulní strana scénáře se v tlumeném světle leskla: *Poslední kovboj*. Už cítil oscarový lesk.

„Řekni jim, že potřebuji čtyřicet osm hodin,“ lhal.

Kojot znovu zavyl – tentokrát blíž – když Redfordův palec přešel po deváté stránce scénáře, kde jeho postava políbí dívku ze salonu, zatímco její manžel vykrvácí nahoře. Studiová magie. Diváci by ji sežrali. Jeho žaludek se svíral jako mokré lano.

Dole na pláži se v přílivu kutálela láhev. Vzpomněl si na wyomingské zimy, na ruce svého otce černé od maziva z náprav, na to, jak starý muž plival tabák a mumlal "Hollywood tě obrátí naruby jako lacinou rukavici." Telefonní kabel se mu mezi prsty houpal jako smyčka.

Jackův hlas praskal ze sluchátka: „Nabízejí Brandovu starou šatnu.“ Vlny se stále tříštily. Redfordovy bosé prsty se kroutily o dlaždice. Někde v domě tikaly hodiny – ty samé, které ukradl z restaurace v Utahu, když ještě stopoval na konkurzy.

Balkónové dveře zarachotily. Kojot teď seděl na svém trávníku, pod zacuchanou srstí viditelná vyhublá žebra, v očích se odrážel zlatě vyražený název scénáře. Redford prudce vydechl. Za deset milionů by koupil tisíc akrů nedotčené Montany. Patnáct procent by mohlo financovat tu divočinu, kterou načrtl na koktejlové ubrousky. Jeho prsty sevřely devátou stranu.

Dole hučela lednička. Včera ji naplnil pstruhy ze svého posledního opravdového rybářského výletu. Vzpomínka se vynořila nezvaně – studený horský vzduch,

tahání za vlasec, způsob, jakým ryby bojovaly až do samého konce. Jeho stisk povolil. Scénář se snesl na podlahu.

V telefonu Jack stále mluvil o hrubých bodech a zákulisních dohodách. Kojot naklonil hlavu. Láhev na pláži se odkutálela s přílivem.

„A proč já?“

Na druhém konci bylo ticho, pak smích.

„Protože jsi Robert Redford.“

Robert otevřel oči a zadíval se na hory.

„Zavolám ti,“ řekl.

„Roberte...!“

„Zavolám,“ zopakoval klidně a položil telefon.

Večer přišel pomalu. Slunce zapadalo a barvilo oblohu do oranžova a fialova. Robert zapálil lampu a znovu otevřel scénář. Tentokrát četl poctivě. Postava byla opravdu silná. Muž s charismatem, s bolestí, s minulostí, která se dala hrát pohledem. Publikum by ho milovalo. Kritici taky.

A přesto... něco nesesedlo. Robert zavřel oči a slyšel svůj vlastní hlas, jak pronáší repliky, které ještě ani nebyly natočeny. Bylo to... příliš snadné.

„Kdy ses stal tímhle?“ zeptal se tiše.

Vzpomněl si na začátky. Na role, které bral proto, že jim věřil, ne proto, že byly velké. Na filmy, kde šlo o ticho, o člověka, ne o legendu. Venku se setmělo. Cvrčci začali svůj nekonečný rozhovor.

Druhý den ráno vyjel na koni. Potřeboval pohyb. Vzduch. Něco, co nemělo žádný scénář. Cesta vedla mezi stromy. Slunce prosvítalo skrz větve. Kůň šel klidně, znal trasu. Robert se zastavil na vyvýšeném místě. Sesedl. Posadil se na kámen.

„Tak co?“ řekl nahlas, aniž by věděl, komu.

Vítr odpověděl po svém. Vzpomněl si na jedno natáčení dávno zpátky. Na pocit, kdy měl poprvé dojem, že se dívá na sebe zvenčí. Že už nehraje, ale naplňuje očekávání.

„Tohle by to dokončilo,“ řekl tiše. Legenda. Ikona. Hvězda dekády. A konec hledání.